

## *Arrestatie*

*Miami, september 2001*

That's it. Als ik in een Amerikaanse stad een winkel uit loop en twee mannen op me afkomen, weet ik meteen dat het afgelopen is. Het spreekwoord 'eigen schuld, dikke bult' schiet door me heen. Het tweetal behoort tot een FBI-team dat is uitgerukt om me te arresteren op verdenking van het witwassen van geld. Ontkennen is zinloos. In mijn met windmolentjes bedrukte plastic tasje zit tweehonderdduizend dollar.

Toch kan ik een glimlach van verbazing niet onderdrukken als ik gebogen over de warme motorkap van een *undercover*-auto correct en rustig wordt gefouilleerd. Ik tel minstens zes undercoverauto's, vier politiewagens en twee jeeps met daarin agenten met honden. In totaal zo'n veertien agenten, onder wie twee stoere dames. Iedereen is in het bezit van vuurwapens. Niet getrokken maar wel duidelijk zichtbaar. Een aantal straten is afgezet. Even later begrijp ik dat de twee heren die me tien minuten daarvoor netjes voor de winkel hebben afgezet, om de hoek van de straat ook zijn aangehouden. Al dit machtsvertoon en deze aandacht is dus niet voor mij alleen.

Geboeid achter in een auto worden me door de *special agent in charge* mijn rechten voorgelezen. Deze man heeft bijna een compleet kantoor achter in zijn auto met aktetassen vol papierwerk.

Nadat ik hem zeg dat ik Engels spreek en dat ik begrijp wat mijn rechten zijn, wordt me verteld dat de persoon via wie we geld witwasten een zogenaamde *confidential informant* is en dat de

gesprekken die we tot nu toe hebben gevoerd over het witwassen van geld en over de fysieke afgifte van geld aan die informant allemaal op video- en audiotape staan. *'Anything you say, can and will be used against you in a court of law'*, galmt nog na in mijn hoofd als ik de agent vertel dat ik nu toch wel graag een advocaat zou willen spreken.

Als ik tot nu toe de indruk wek dat ik dit alles misschien ietwat koeltjes onderga, alsof dit voor mij dagelijkse kost is, dan wil ik dat toch graag even toelichten. Ik ben zelf ook verbaasd over mijn geestesgesteldheid tijdens dit gebeuren. Ik ben namelijk niet zo'n ijskonijn. Het voelt alsof ik in een soort roes verkeer. In tegenstelling tot alle spanning die er heerst ben ik zelf heel kalm, misschien wel gevoed door een soort naïef ongelooft. 'Dit gebeurt toch niet echt? Waar staan de camera's? Waar is Ralph Inbar?' Gevoelsmatig onderga ik mijn arrestatie heel intens. Ik kan de blikken van de agenten nu nog voor me halen, net als het knellende gevoel van de handboeien, de drukkende warmte, het glimmen van de wapens in de holsters van de agenten en de blijde blik van de herdershond achter in een van de jeeps.

Er is waarschijnlijk besloten dat ik niet vuurwapengevaarlijk of agressief ben en alle ondersteunende agenten en hun voertuigen vertrekken richting FBI-hoofdkwartier. De special agent in charge en zijn partner hebben nog wat vragen voor me en zullen even later volgen. Tot nu toe vind ik dat alles zeer correct en professioneel is afgehandeld. Die indruk loopt een beetje een deuk op als ook wij richting hoofdkwartier willen vertrekken. Een van de agenten start de auto, rijdt weg om vervolgens circa vierhonderd meter verder hortend en stotend midden op een kruispunt tot stilstand te komen. Benzine op. Mijn aanbod om te helpen duwen wordt beleefd maar resoluut van de hand gewezen.

Nadat een opgeroepen collega de auto heeft voorzien van benzine kunnen we vertrekken. Bijna aangekomen bij het FBI-gebouw vraagt een van de agenten nog lacherig om dit incident niet te vermelden als ik ooit mijn memoires mocht schrijven. Twee uur later ben ik klaar om overgebracht te worden naar de federale gevangenis. Daar aangekomen worden er weer vingerafdrukken

en diverse foto's genomen. Ik word voorzien van een onderbroek, een wit t-shirt, een paar witte sokken, een groene overall en een paar bruine plastic slippers. Omdat ik geen Amerikaans adres heb waar mijn eigen kleding naartoe gestuurd kan worden, worden die aan een goed doel geschonken. Ik krijg een paar lakens en een ruwe bruine deken.

Om halftwee 's nachts word ik een cel ingelaten waar, op het onderste bed van een stapelbed, al iemand ligt te snurken. Op de tast maak ik mijn bed op en eenmaal erin voel ik pas hoe ontzettend moe ik ben. Mijn laatste gedachten zijn bij mijn vriendin en moeder voordat ik als een blok in slaap val.